

Ο Σαντιάγο, ένας γέρος ψαράς μοναχικός, θα δώσει τη μεγαλύτερη κι ίσως την τελευταία μάχη του με το μεγάλο ξιφία στα βαθιά νερά. Θα χρησιμοποιήσει τη μαστοριά, το μυαλό και την τέχνη. Τρεις μέρες θα κρατήσει η μάχη κι ο Σαντιάγκο θα νικήσει. Όταν μπαίνει στο λιμάνι, αργά την τρίτη νύχτα, δίπλα στο βαρκάκι πλέει μονάχα το άσπρο κόκαλο από το τεράστιο ψάρι που καταβρόχθισαν στη διαδρομή τους οι καρχαρίες.

Μια μεγάλη στιγμή για την παγκόσμια λογοτεχνία, ένας αξεπέραστος αριθμός. Γραμμένο απλά, μεταδίδει ένα πανανθρώπινο μήνυμα πέρα από τόπο και χρόνο: ο άνθρωπος μπορεί να καταστρέφεται, ποτέ όμως δεν νικιέται.

Νόμπελ λογοτεχνίας 1954

Αυτό το άρθρο προέρχεται από το blog "Ενδείξεις-Αποδείξεις" (fakosgeorge.blogspot.com) "Ο γέρος και η θάλασσα" Ερνεστ Χεμινγκουεϊ http://fakosgeorge.blogspot.com/2011/09/blog-post_4559.html#ixzz2CthXI7ul

Under Creative Commons License: Attribution

ΓΕΡΟΣ ΚΑΙ Η ΘΑΛΑΣΣΑ | ΕΡΝΕΣΤ ΧΕΜΙΝΓΟΥΕΪ (Απόσπασμα)

Τα σύννεφα είχαν σηκωθεί πάνω απ' τη στεριά κι έμοιαζαν με βουνά πανύψηλα, ενώ η ακτή φαινόταν μόνο σα μια πράσινη γραμμή με τους γκριζογάλανους λόφους της να ξεχωρίζουν πίσω της. Τα νερά είχαν γίνει τώρα βαθυγάλαζα κι ήταν τόσο σκοτεινά, που έμοιαζαν πορφυρά. Καθώς κοίταξε βαθιά μέσα τους, είδε την κόκκινη απόχρωση του

πλαγκτόν μες στα σκοτεινά νερά και την περίεργη αντανάκλαση των ακτίνων του ήλιου πάνω τους. Έριξε μια ματιά στις πετονιές του και τις είδε να χάνονται ολόγεια κάτω μες στα σκοτεινά νερά. Η ψυχή του φτερούγισε από χαρά, που είδε τόσο πολύ πλαγκτόν, γιατί σήμαινε πολλά και μεγάλα ψάρια. Οι παράξενες αποχρώσεις των ακτίνων του ήλιου πάνω στο νερό, τώρα που ο ήλιος είχε ανέβει ψηλότερα, ήταν σημάδι καλού καιρού όπως και τα σχήματα των σύννεφων πάνω απ' τη στεριά. Το πουλί δε φαινόταν πουθενά τώρα πια και τίποτα δε φαινόταν πάνω στην επιφάνεια του νερού εκτός από μερικά μέρη με κίτρινα, ξεπλυμένα απ' τον ήλιο φύκια των Σαργασών και την πορφυρή, ιριδίζουσα, ζελατινώδη μορφή μιας θαλασσομάνας που απέπλεε πλάι στη βάρκα. Σε μια στιγμή γύρισε στο πλάι αλλά μετά από λίγο ξαναγύρισε στην προηγούμενη θέση της. Έπλεε ξέγνοιαστη σα φούσκα σέρνοντας ένα μέτρο πίσω της μέσα στο νερό τα θανατηφόρα πλοκάμια της.

«Agua mala», είπε ο γέρος. «Πουτανίτσα».

http://logotexnika.blogspot.gr/2011/03/blog-post_07.html